

ما در دوران تاریخی عجیبی زندگی میکنیم. یکی از عجیبترین آنها، حوادث شگفت‌انگیز و بیسابقه در تاریخ است که پس از شهادت رهبر شهید، در ایران و در منطقه روی داد؛ شور بیحد و حصر قلبی و عملی‌یی که در دل نزدیک به هشتاد میلیون جمعیت ایرانی افتاد و غوغایی محبت‌آمیز و عاشقانه نسبت به آن رهبر شهید بروز کرد و زن و مرد و کودکان را به عرصه‌های شهری و خیابانها و میدانها کشاند.

شگفتی دیگر و بیشتر، بمناسبت تشییع پیکر مصدوم آن شهید بود که نه فقط در برخی شهرهای ایران -تهران، قم و مشهد- با ده میلیون یا بیشتر تشییع‌کننده‌یی برگزار شد که بر سر و سینه میزدند و تصاویر رهبر شهید و رهبر جدید و پرچم سرخ انتقام را در دست داشتند، بلکه حتی در شهرهای نجف و کربلای شریف هم ملت همسایه ما، عراق، همین احساس و عمل را از خود نشان میدادند و از جان و عمق دل برای شهید ما عزاداری میکردند.

پیش از حادثه تشییع نیز این ملت رشید و دلاور با راهپیماییهای دامنه‌دار شبانه خود در میدانهای شهر، بانگیزه حمایت و پشتیبانی از رزمندگان میدان جنگ -که مرگ بر سر دشمنان ایران میریزند- چشم جهانیان را خیره کرده بود و از اینهمه رشد و پایداری تعجب میکردند و آن را تحسین مینمودند.

هر روانشناس و جامعه‌شناسی که در پی کشف علت این انگیزش اجتماعی فراگیر باشد، ناگزیر به این چند علت تسلیم می‌شود. اول، تأثیر تربیت ویژه و بیماند مکتب حسینی شیعه که با نجابت و اصالت تاریخی چند هزار ساله مردم این سرزمین آمیخته شده و ملت را در میان ملل دیگر، پرچمدار عدالت و آزادی و حفظ استقلال نموده است. دوم، پیوند تاریخی روحانیت شیعی با مردم و پشتیبانی آنها از استقلال این کشور؛ که از برکت این پیوند و نقش الهی روحانیت ایران در طول دو قرن اخیر، استعمار همه‌جانبه غرب در ایران ناکام مانده است. واقعه قرارداد تنباکو و نفت و آنچه امروز می‌گذرد، نمونه‌های مشهود ثمرات این پیوند هستند.

در همه دورانها در ایران مردم روحانیت را پناهگاه امن و پدر معنوی خود میدانستند و روحانیت نیز همواره در همه سطوح جامعه نقش و احساس پدری داشته است. تلاش بیش از شش دهه پهلویها نتوانست این رابطه عاطفی را از بین ببرد؛ گرچه گاه آن را تضعیف کردند. اما شهادت رهبر شهید در این ایام نشان داد که چه رابطه عاطفی و روحی نزدیکی بین مردم کشور و آن رهبر شهید وجود داشته است.

حاصل این روابط پیچیده فرهنگی و عاطفی در ملت ایران و رشادت میدانی و حیاتیاتش، و پیوند روحانیت و معنویت و تمدن تاریخی، علاوه بر حفظ و دوام استقلال کشور، سبب شده که جمهوری اسلامی ایران در میان ملل دیگر، جایگاهی بلند و عزت یافته و مقام رهبری و امامت سیاسی و اخلاقی ملل را بدست بیاورد.